Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII. Ч. 162. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 28-го СЕРПНЯ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, AUGUST 28, 1981 No. 162. VOL. LXXXVIII.

Сенатор Гайнц вступив до Ад гок Комітету

На зустрічі зі сенатором Гайнцом були присутні д-р Ніна Строката-Караванська (третя зліва) та члени Комітету (зліва): Віра Андрейчик, Оксана Бавер, Уляна Мазуркевич (голова) і Христя Сеник.

Вашінгтон. — Філядельфійський Комітет Оборони Національних і Людських Прав України мав успішну зустріч з пенсильванійським сенатором Джаном Гайнцом, на якій він дуже радо погодився вступити до Ад гок Комітету для Балтицьких країн і України. Сенатор Гайнц є великим приятелем українців, а зокрема філядельфійського Комітету, з яким співпрацює вже довший час.

Ад гок Комітет начислює вже поверх 30 конгресменів. Його очолюють конгресмен з Пенсильванії Чарлз Догерті (республіканець) і Браєн Донеллі (демократ із Массачусетс).

Ад гок Комітет був створений з ініціятиви філядельфійського Комітету Оборони Національних і Людських Прав України, а його очолив конгресмен Ч. Догерті з вдячности до Комітету за його активну працю в перевиборах конгресмена до Палати Репрезентантів.

Пакистан не загрожує Індії

Ню Делі, Індія. — Після успішної подорожі по країнах Південної Америки амбасадор ЗСА в ОН Джін Киркпатрик відвідує шість азійських країн - Таїланд, Бангладеш, Індію, Пакистан, Непаль і Срілянку. В часі свого перебування в Індії амбасадор Киркпатрик звернула увагу індійським політикам, що їхні побоювання відносно загрози з боку Пакистану зовсім безпідставні.

Індія багато разів більша й сильніша від Пакистану. Вона має велику озброєну армію, якій пакистанська не рівня, вона закуповує на підставі найновішого договору майже на десять більйонів долярів модерної зброї від СССР та, не зважаючи на це, індійські засоби масової інформації постійно ведуть кампанію проти закупу зброї Пакистаном в ЗСА. Амбасадор Киркпатрик вияснила основно ті факти насамперед прем'єрові Індії Індірі Ганді, а відтак іншим провідним політичним діячам. Коли ж деякі з них всетаки говорили про загрозу Пакистану, вона вказала на загрозу Пакистанові з боку Совєтського Союзу, армії якого вже стоять на границях Пакистану та на загрозу цілому тому обширові з боку російського імперіялізму. Одначе й це не завжди помагало й амбасадор Киркпатрик мусіла ствердити: „Наше розуміння того, що ми робимо і ваше розуміння того, що ми робимо, говорячи лагідно, є зовсім різне."

Амбасадор Киркпатрик вказала на поширені совєтською пропагандою погляди в Індії, що ЗСА присвячують замало уваги людським правам. Вона вказала, що оборона людських прав є одним з наріжних каменів американської світової політики. При цій нагоді вона з'ясувала принципи й методи американської глобальної політики. Киркпатрик сказала: „Ми вилікувалися з сумнівів в себе самих, які переслідували нас на протязі довшого часу".

ПІВНІЧНІ КОРЕЙЦІ ОБСТРІЛЯЛИ АМЕРИКАНСЬКИЙ ЛІТАК

Вашінгтон. — Офіційні чинники Вашінгтону повідомили, що північно-корейські частини вистрілили принаймні одну ракету проти американського літака, який був у південно-корейському повітряному просторі в околицях т. зв. демілітаризованої зони. Розвідочний літак типу СР-71 був зовсім непошкоджений, бо ракета вибухла у відстані декількох миль від нього.

Речник Пентагону, Генрі Катто, подав до публічного відома, що літак типу СР-71 виконував нормальну службу в просторі, де американські літаки управнені перебувати й щоденно перелітають, а СР-71 в часі атаки з боку північно-корейського війська був на південь від демілітаризованої зони. В часі свого тренінгового лету літак ані разу не зблизився до кордону, ані тим більше не порушив його.

Інцидент цей стався в середу, 26-го серпня, одначе офіційні чинники ЗСА не опублікували тієї інформації, очікуючи дальшого розвитку. Але після вистрілу ракети північно-корейські прикордонні частини не проявили ніяких інших акцій. Президента Регена негайно повідомлено про цей випадок. Президент був ним заскочений і доручив зачекати до прибуття дальших подробиць.

Літак типу СР-71 є найсучаснішим розвідочним літаком у світі. Він побудований з метою заступити літаки типу Ю-2. Крім зовсім нового улаштування для летів і виконування розвідочних функцій він має ще інші прикмети, завдяки яким він перевищує всі інші того роду літаки в світі. Значна частина його виряду є засекречена і її не подають до публічного відома. Літак цей летить швидше як 2,000 миль на годину, оперує на висоті понад 90,000 стіп та впродовж однієї години може обслідувати й порознати світлини з просторів величиною більше як 100,000 квадратних миль.

Американці школили лівійців

Вашінгтон. — Дев'ять колишніх вояків американських спеціяльних військових формацій т. зв. — Грін бере — в Лівії школили лівійських терористів, а десятий — сержант тієї самої формації був посередником між американцями й лівійськими урядовими чинниками. Керував цілою акцією й фінансував її колишній працівник Центральної Розвідчої Служби (Сі-Ай-Ей), Едвин Вилсон.

Згідно з інформаціями, опублікованими в американській пресі, Вилсон увійшов у контакт з лівійським лідером Муаммаром Каддафі, Заангажовані до тієї праці колишні вояки й ті, що ще були в активній службі, були переконані, що про їхню діяльність знають державні чинники ЗСА і схвалюють це. Сержант спеціяльних частин Лук Томпсон, який також займався рекрутуванням охотників до тієї справи, передав інформації про неї старшинам противідувки у своїй формації і дістав від них доручення продовжувати ту діяльність, якщо він сам хоче, але здавати про неї звіти до відділу противідувки. Вилсон зобов'язався платити американцям на лівійській службі по 6,500 долярів місячно, уможливив їм відкрити собі закодовані конта в Швайцарії і постійно опікувався ними через свою фірму в Лівії корпорацію Делекс Інтернешенел, якої головна кватира була в стейті Вірджінія, ЗСА.

Слідство американських чинників у тій справі почалося від того, що Вилсон і його співробітник Френк Терпил нелегально доставили вибухові матеріяли Лівії. Коли сержант Томпсон повернувся до своєї частини у Форті Брегг після відставлення групи людей до Лівії, його повідомлено, що справою зацікавлене Федеральне Бюро Інвестигацій, якого агенти розпитували за ним і всі опісля з ним сконтактувалися. Вміжчасі військова противідувка також почала своє слідство. Коли справа стала голосною, мабуть більшість людей, які вже працювали в Лівії, покинули ту працю, деякі її організатори зникли, не залишивши адресу свого теперішнього перебування й ціла справа перейшла до архіву тих дивних епізодів, яких в ділянці розвідок і противідувок так багато.

ПІВДЕННО-АФРИКАНСЬКІ ВІДДІЛИ РОЗПОЧАЛИ ОПЕРАЦІЇ ПРОТИ АНҐОЛІ

Лісбона, Португалія. — Португальські офіційні чинники, які ще й далі утримують тісніші контакти зі своєю колишньою колонією Анґола, як будь-котра европейська держави, повідомили, що військові з'єднання Південно-африканської республіки перейшли кордони Анґоли й почали широкі бойові акції проти партизан СВАПО з Намібії.

Уряд Анґоли видав офіційний комунікат про проникнення південно-африканських військових відділів на її територію. У своєму комунікаті уряд Анґоли повідомив, що ворожі одиниці, які вже переступили кордони, складаються з піхоти та панцерних з'єднань. Дотепер начислено понад 30 танків і понад 80 інших возів, здебільшого панцерних. Воєнні літаки Південної Африки також увійшли в акцію й допомогли сухопутним частинам увійти в глибину анґольської території понад 50 миль. Південно-африканські частини згідно з тим комунікатом швидко посуваються вперед і їхньою ціллю є мабуть велике місто Любанґо, яке розташоване понад 200 миль від кордону. В тому місті містяться штаби, вишкільні табори й бази партизан СВАПО.

Президент Анґоли Хозе Едуардо дос Сантос звернувся з драматичним апелем до ОН, щоб Рада Безпеки ОН звернулася до уряду Південно-африканської республіки з дорученням негайно відтягнути свої війська з території Анґоли. В телеграмі до генерального секретаря ОН Курта Вальдгайма президент Анґоли подав, що південно-африканські відділи на терені Анґоли вже начислюють тисячі вояків, а резерви на терені Намібії, готові до переходу кордону, начисляють принаймні 45,000 бійців різних родів зброї.

В міжнародних колах висловлюють побоювання, що уряд Анґоли кине проти військ Південної Африки кубинський експедиційний корпус, який начислює на терені Анґоли понад 20,000 бійців. Кубинці мають найкращу модерну зброю, великий кількарічний досвід в мілітарних операціях на терені різних країн Африки і їхній вступ у війну з відділами Південно-африканської республіки становив би новий і дуже небезпечний конфлікт. Крім кубинців на терені Анґоли перебувають цілі групи східньонімецьких вояків, спеціялістів ракетної зброї. Вони обслуговують ракети совєтської продукції, які розміщені в першу чергу в районі міста Любанґо, куди спрямований наступ південно-африканських відділів.

Командування військ Південної Африки, які беруть участь в операції в Анґолі, на чолі з генералом Чарлзом Ллойдом, подало в своєму комунікаті з поля бою інформації про перші зудари та їхні наслідки. Згідно з тим комунікатом відділи Анґоли й партизани після перших прикордонних зударів відступили, залишаючи вбитими 20 вояків та чотири „політичні агенти", тобто діячів СВАПО. Комунікат південно-африканського командування потвердив, що летунство бомбило деякі міста в південній Анґолі з метою знищити оперативні осередки партизан СВАПО.

Кошти прожитку в ЗСА зросли

Вашінгтон. — Після невеликої підвишки коштів прожитку в ЗСА на протязі перших шести місяців цього року, сьомий місяць — липень — виявив великий зріст у тих коштах.

Продовж першого півроку зріст коштів прожитку виносив пересічно коло пів відсотка, а в липні кошти зросли подвійно до 1,2 відсотка, у річному відношенні. Якщо б такий самий зріст мав місце і в інших місяцях, тоді інфляція не втримувалася б на висоті 8 відсотків, як це передбачували державні чинники, а осягнула б понад 15 відсотків у річному відношенні.

Причиною такого великого зросту були підвищені відсотки в банках, вищі ціни на житлові будинки, підвишка коштів винайму помешкань, а також вищий, як передбачено, зріст цін за харчі. Державні господарські чинники висловлюють думку, що високий зріст індексу коштів прожитку в місяці липні це радше виняток, бо інші місяці повинні повернутися до рівня першого півроку. Одначе приватні господарські кола висловлюють побоювання, що подібний зріст коштів прожитку може продовжуватися також і в наступних місяцях цього року.

У світі

МІЖ ЗСА І ІЗРАЇЛЕМ ПОСТАЛИ ПОВАЖНІ розбіжності в поступуванні у відношенні до жидів, які прибувають із СССР і, не бажаючи поселитися в Ізраїлі, їдуть до ЗСА або інших країн у світі. Совєтський Союз випускає жидів під формальною умовою, що вони їдуть до Ізраїля на об'єднання зі своїми родинами. Одначе, вже на першому пункті поза СССР, тобто у Відні або в Римі, прибулі з СССР мають змогу вибрати собі іншу країну, якщо тільки отримають туди в'їздову візу. Дотепер, і тими жидами, які вибирають іншу країну, а не Ізраїль, опікувалися відповідні жидівські установи й ізраїльські станиці. Тепер Ізраїль хоче виключити допомогу для тих, що не їдуть до Ізраїля, а до інших країн, а ЗСА стоять на становищі, що слід давати допомогу й усім іншим. ЗСА покривають більшу частину усіх тих коштів, та не зважаючи на це, Ізраїль обстоює своє становище, бо хоче отримати більший відсоток нових емігрантів з СССР.

ДО ДАМАСКУ, СТОЛИЦІ СИРІЇ, ПРИБУВ ЛІДЕР Лівії Муаммар Каддафі. Він відвідав декілька арабських країн, де він пропагував спільний фронт проти ЗСА і Ізраїля та закликав до гостріших форм виступів. Зразу після прибуття до Сирії Каддафі розпочав довгі розмови з президентом Сирії Гафезом аль-Ассадом. Першою справою, яку вони обговорювали, була унія обидвох країн, яку вони проклямували ще в вересні 1980 року. Хоч з того часу минув уже цілий рік, одначе здійснювання тієї унії не проявилося ні в чому. В перших інформаціях про їхні теперішні розмови поминено назву „унія", а вживано тільки слово „співпраця". Одначе метод та форми тієї співпраці також не подані. Найбільше уваги в інформаціях про ті розмови присвячено так званому непримиренному фронтові, тобто союзові тих арабських країн, які відкидають будь-яку мирну полагоду конфлікту з Ізраїлем.

В БЕЛЬГІЇ І ГОЛЛЯНДІЇ ПОЛІЦІЯ ЗААРЕШТУВАЛА групи іранських студентів, які окупували іранські амбасади. Групи ці підтримують різні особи в Ірані, але всі вони виступають проти аятолли Хомейні. Найбільше студентів є за Бані-Садром.

Шмідт погоджується на невтронні бомби

Бонн, Західня Німеччина. — Після першої заяви в справі невтронної бомби, що це є американська внутрішня справа, бо бомба буде продукована й приміщена в ЗСА, канцлер Західньої Німеччини Гельмут Шмідт заявив публічно, що за певних умов та бомба може бути приміщена й на терені Західньої Німеччини.

Невтронна бомба це дотепер найкращий засіб проти змасованої танкової зброї, яку з усіх країн у світі в найбільшій, непропорційній кількості посідає СССР. Танкова зброя Совєтського Союзу в Европі стаціонована на кордоні Західньої Німеччини і на випадок воєнної агресії Москви вона може бути масово вжита проти тих військ, які Західню Німеччину захищають. Таким чином невтронна бомба в першу чергу послужить оборонним засобом тієї країни і її населення.

Совєтський Союз веде неперебірчиву кампанію проти невтронної зброї, добачуючи в ній одну з головних перепон для проникання совєтських військ у ви-

(Закінчення на стор. 4)

УСПІШНО ВІДБУВСЯ ДЕНЬ УНСОЮЗУ В НЮ ДЖЕРЗІ

Савт Бавнд Брук, Н. Дж. — Біля 1,500 осіб, старших віком і молоді, з Ню Джерзі, Ню Йорку, Пенсильванії, Делаверу і Коннектикат провели гарну, сонячну неділю, 23-го серпня, тут в Українському селі в атмосфері розваг і фратерналізму в рамках Дня Українського Народного Союзу, що його вже 12-ий рік підряд влаштовують спільно чотири Округи цього стейту. Крім союзовців, їхніх родин і приятелів у цьому Дні взяли теж участь політичні діячі стейту, зокрема кандидати обидвох політичних партій на пост губернатора.

Цей традиційний вже День УНСоюзу відкрив у ранніх пополудневих годинах голова спеціяльного комітету, який займався влаштуванням імпрези, а заразом і голова Округи Пассейк Іван Хомко. Привітавши учасників, він передав дальше ведення програми голові Округи Джерзі Сіти Володимирові Біликові, який у свою чергу представив присутніх членів Головного Уряду: секретаря Володимира Сохана, касира Уляну Дячук, організатора Василя Оріховського, радного Миколу Хоманчука, як теж старшого обласного організатора Степана Гавриша, голову Округи Ньюарк Юліяна Баранюка, голову Округи Перт Амбой Михайла Захарка, голову філядельфійської Округи Петра Тарнавського, головного редактора „Свобо-

Союзовців вітає посадник Джерзі Сіти Джералд МекКен. На задньому пляні (зліва): В. Сохан, асистентка мейора І. Загилькевич і В. Білик.

ди" Зенона Снилика, редактора-емерита Антона Драгана. Всі вони прибули на цей фестин зі своїми жінками чи чоловіками та іншими членами родин. Від Екзекутиви УНСоюзу та в імені перешкодженого в цьому дні головного предсідника д-ра Івана Флиса привітав усіх В. Сохан.

Звук музики і гамір дітвори приглушило гудіння гелікоптера, який приземлився на просторій площі, а з нього вийшов кандидат

(Закінчення на стор. 4)

В Америці

АДМІНІСТРАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА РОНАЛДА Регена повідомила формально обидві палати Конгресу, що вона згідна розпочати трансакцію продажі Савдійській Арабії п'ятьох розвідчих літаків типу „АВАКС", які, перебуваючи в повітрі спроможні в засягу 300 миль спостерігати будьякий об'єкт. Крім того вони випосажені надзвичайно прецизною радаровою системою, яка служить також для інших цілей. Політичні спостерігачі кажуть, що пропозиція Уряду може стрінутись в Конгресі з гострим спротивом,хоч би тому, що проти цієї продажі гостро виступає ізраїльський уряд, який вважає, що Савдійська Арабія використає згадані літаки і взагалі модерну зброю набуту в ЗСА для послаблення ізраїльської оборонної спроможности і повідомлятиме арабські країни про рух ізраїльських літаків в цьому районі. Не зважаючи на контроверсійний характер цієї справи, лідер республіканської більшости в Сенаті Говард Бейкер заявив, що він підтримуватиме Президента коли прийде до голосування.

РЕЧНИКИ БІЛОГО ДОМУ ПОВІДОМИЛИ, ЩО президент Роналд Реґен буде гостем міста Ню Йорку під час Дня Праці і привезе зі собою символічний чек, як першу рату вплати федерального Уряду для закінчення будови так званої „Вествей", яка на думку багатьох знавців затруднить на певний час тисячі робітників і збільшить стирку доріг в тому місті. З огляду на це, що проти цього проєкту виступають певні суспільні групи, міські чинники сподіваються, що вони, під час перебування Президента, будуть намагатися влаштовувати демонстрації.

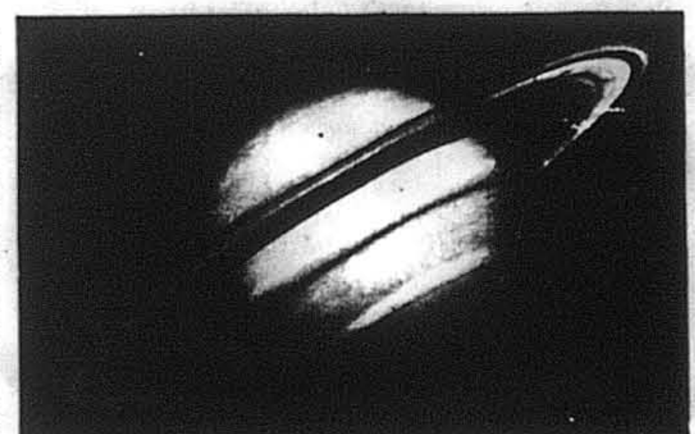
ПОІНФОРМОВАНІ ОСОБИ У ВАШІНГТОНІ заявили, що між урядовими чинниками і представниками робітничих юній відбулась перша вступна розмова ціллю якої є полагодити справу контролерів цивільного летунства, які перебувають в більшості на страйку. Речники Адміністрації заперечили однак, що темою розмови були справи страйку контролерів і що Уряд хоче, мовлявь, при допомозі посередників, полагодити цю справу.

ПЛЯНЕТА САТУРН — НА ЕКРАНАХ ТЕЛЕБАЧЕННЯ

Пасадіна, Каліф. — Дослівно цілий світ із запертим віддихом слідкує в останніх трьох днях за передачами американського міжплянетарного сателіта „Воєджер-2", який, як відомо, був запущений у міжплянетарні простори в 1977 році в сторону плянет Юпітера і Сатурна, зробивши за майже чотири роки часу 1,24 більйони миль міжпросторової подорожі і наблизився на 63,000 миль до Сатурна, передаючи на землю до централі в Каліфорнії прецизні фотознімки.

„Воєджер-2" коштував 500 мільйонів долярів. Сателіт випосажений двома телевізійними камерами, презізними антенами і прецизними інструментами. Перебуваючи майже один більйон миль від землі, він передає сигнали до централі в Пасадіна. З такої віддалі сигнали потребують одну годину і 27 хвилин, щоб вони могли дійти на землю.

На пресовій конференції Джеймс М. Беггс, адміністратор Крайової аеронавтичної і міжплянетарної програми заявив кореспондентам, що місія сателіта „Воєджер-2" є дійсно вели-

Плянета Сатурн на фото, що його переслав на землю „Вояджер-2".

ким науковим досягненням нашого часу. Відповідаючи на запитання, Беггс заявив, що Адміністрація президента Роналда Регена все прихильно ставилася до студій міжплянетарних просторів, але він підкреслив, що йому не відомо чи й в майбутньому плянуються такі подорожі інших сателітів.

Численні вчені, які студіюють ці проблеми вже від років, кажуть, що „Воєджер-2" має всі дані перетривати і продовжувати свою „подорож" до плянет Уран, яку він повинен осягнути в 1986 році, і 40 відсотків можливости досягнути плянету Нептун в 1989 році.

Переслані на землю фотознімки тепер студіюють вчені, які стверджують існування великих кратерів на плянеті, деякі з них 250 миль широкі і 10 миль глибокі.

У середу, 26-го серпня, пересувач телевізійної камери на „Вояджері" попсувався і передачі знімок перервалися. Техніки на землі уважають, що цей дефект вдасться направити. Вміжчасі „Вояджер-2" минув Сатурн і прямує до плянети Уран.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Ненависть руйнує

Ненависть — це велика пристрасть, яка позбавлена контролі може довести до дуже важких наслідків. Особливо, коли вона роз'їдає родину, соціяльну групу, громаду, коли вона засліплює людей. Останнім часом прояви такої ненависти, нетерпимости щораз частіше трапляються у нашому житті. Вони проявляються у громадському житті, на політичному відтинку, навіть на релігійному тлі. І вони нищать, розкладають до основ наше життя.

Немає ніякого оправдання для ненависти до іншої людини, тим більше, нашого роду за її іншу від нашої думку, або за її віру, або за те, що вона належить до іншої суспільної верстви чи політичної групи. Власне прояви такої ненависти з острахом помічаємо останнім часом в українському житті у вільному світі. Почім з відтинка, який заторкує найглибшу суть людини, з релігії.

Серед кожного народу є розходження у релігійних віровизнаннях, обрядах, у приналежності до однієї чи другої церкви. Але в розвинених народів це не викликає неконтрольованих ворожих настроїв, почуття нестерпної ненависти одних до одних. З признанням треба підкреслити, що й у нас під тим оглядом відносини без закиду і тільки трапляються серед нас поодинокі особи, що нетолерантно, нестерпно відносяться до інших віровизнань та до їхніх визнавців. Зате в нас поглиблюються різниці, а на їхньому тлі виростає ненависть внутрі тих самих віровизнань. Ми ще всі пригадуємо собі, до яких вибухів пристрастей доправаджували наших людей різниці в поглядах на календарні справи. Тепер це вже закінчується, люди приходять до розуму й починають розуміти, що кожний має таке саме право на різні погляди. На жаль, розгорілі пристрасті й розхитані люди знаходять собі корм у чомусь іншому. Доходить до того, що в деяких країнах нашого поселення одиниці, а навіть групи займаються своєрідним еміграційним „самвидавом", у якому безсоромно поширюють наклепи й лайки на видатних та найвидатніших людей нашої доби. Це такий своєрідний самвидав ганьби, що аж ніяково згадувати ті „приватні листи" або горе-журнальчики. Але час від часу пошта приносить ті каліцтва поміж нас. Отруєю ненависти до інших наших людей дихають ті „видання" й поширюють трійло поміж нами. В тих своєрідних „самвидавних" виданнях їхні автори випускають таке, що з ганьби і бруду цих писань нам не швидко вдасться отряситися й очиститися. Особливо плідною під тим оглядом виявила себе українська громада в Англії, але й у деяких інших країнах не бракує цього.

Або на політичному відтинку. Патріотом своєї групи стає не той, що для неї працює й жертвує, але той, що без стриму й міри накидається на інших. А всі ті групи мають свої негативи й позитиви, всі мають право жити й працювати для добра своєї групи, а через неї — для добра свого народу. Але, на жаль, не всі свідомі цього й багато є таких, які прив'язання до своєї групи виявляють безмежною ненавистю до інших. У пресі є вже спеціялісти, які стали знавцями нападів на людей інших політичних переконань. Взаємна ненависть стає поволі соціяльною недугою, смертельною недугою для нас, бо ніяка суспільна група ніколи не зберегла себе, коли її розжерли такі глибокі внутрішні суперечності, вивершені у взаємну ненависть.

Де корінь цього? Соціологи мають свою безконечну кількістю разів потверджену життям відповідь. У неуспіхах, у невдачах поодиноких осіб і груп лежить корінь їхньої нестерпної ненависти до інших. Це слідне головно в суспільно й політично недорозвинених суспільствах або суспільних групах. Наш неуспіх і успіх інших породжує в нас — якщо ми не уміємо раціонально розібратися в причинах того — заздрість, а разом з тим і ненависть до тих, зусилля яких увінчалися успіхом. Бо найлегше оправдати свої неуспіхи й невдачі зваленням вини на інших, особливо тих, що мають удачі.

Чи є вихід із такої ситуації? Без сумніву є. Але насамперед треба зрозуміти цю ситуацію і її причини, з'ясувати її наслідки, а тоді вже братися до викорінення зла.

Власне з того і ми мусимо починати. Не шукаймо вини наших невдач „у них", бо суть наших невдач коріниться у нас самих. Не шукайте оправдання своїх недоліків поза собою, бо вони в нас і серед нас. І тут, власне в собі, в колі своїх співробітників і однодумців, шукаймо і викоріньмо їх.

Якщо кому здається, що він патріот свого народу, а він ненавидить частину цього народу за те, що вона інакше думає або гуртується в інших організаціях і товариствах, — такий патріотизм — це самообман. Якщо хтось думає, що його група і його ідеологія мають право виключати всі інші, тоді він не розуміє тієї цілости, якою є народ. Коли хтось у своїй ненависті ховається за якимись нібито принципами, тоді він забуває про найвищий принцип, про принцип усіх принципів, а саме — загальне добро, добро нас усіх. Спільна праця, збірне зусилля, об'єднаний труд, а не „принципові" балачки, творять тверду й тривалу підставу нашого існування. Ненависть до брата, до іншої групи нашого суспільства нищить нас і, коли не викоренити її, вона нас знищить.

Т. Т.

МАЙБУТНЄ ЮНІЙ У ЗСА

Страйк летунських контролерів не лише висунув питання їхньої заробітної платні та умов праці, але також поставив на порядку дня питання існування та дальшої ролі їхньої юнії. Він також кинув сніп яскравого світла на поведінку й тактику різних юній, що напевно вплине на дальший розвиток подій на юнійному відтинку.

Від часів постання АФП (1886), а ще перед тим — Лицарів праці (Найтс оф Лейбор), аж до недавних часів юнії (профспілки) відігравали в ЗСА велику, почесну й поступову ролю. Виникаючи з метою боротися за умови праці робітників, за заробітки, за права мати вплив на варстати праці, де вони дають свій труд і частину життя, що є важливим вкладом у виробництво, вони відіграли незаступиму ролю в соціо-економічному розвиткові ЗСА.

Вже на самому початку існування американських юній один з їхніх починателів і ідеологів Самюел Гомперс зформулював цілі юній на американському терені, як змагання в першу чергу й головно за економічні здобутки робітників. Гомперс рішуче протиставився намірам інших профспілкових робітників спрямовувати юнії до політики чи до до поширення суспільних функцій поза місцем праці та поза зв'язаними з ними справами й потребами.

Американські юнії в основі до сьогодні залишилися такими. Вони не заінтересовані в зміні соціяльно-економічної системи, як це роблять численні профспілки в різних країнах. Вони хотять дістати для себе і своїх членів якнайбільше з існуючої системи, або, як кажеться в ЗСА, — „дістати накнайбільший кусень американського пирога для себе".

З такої основної постави виростає нехіть американських профспілок до такої ідеї, як модна тепер серед робітничих профспілок в інших країнах, зокрема в Західній Европі, у скандинавських країнах і Югославії, а саме право робітників до заряду підприємством, у якому вони працюють. Західня Німеччина, де ця ідея приспішено переводиться в життя, назвали це „Мітбештіммунгсрехт" — право на співвирішування — і ця назва прийнята сьогодні різними мовами у її німецькому звучанні. Але в ЗСА цю ідею, як і багато інших, юнії відкинули, стоячи і далі на принципі, сформульованому сто років тому Гомперсом: більше матеріяльних користей і вже!

Страйк американських контролерів летунського руху має два на сьогодні найбільш актуальні аспекти, коли дивитися на нього на тлі сучасної американської дійсности, — формально-правний аспект і суспільно-моральний. Під обидвома кутами зору він виглядає зле, дуже зле.

Джан Г. Фентон, федеральний суддя адміністраційного суду, який розглядає справу цього страйку, на судовому форумі заявив: „Йдеться про присуд смерти, що після його винесення юнія контролерів буде назавжди виключена". Федеральний суддя Фентон має видати формальноправне оречення, яке, передане Федеральному урядові відноси у праці, має стати підставою урядового відібрання права юнії виконувати функції.

Це була б унікальна подія в американському житті, яка кинула б чорну тінь на юнійний рух у ЗСА і заважила б негативно на його дальшому розвитку. Але це може статися, бо юнія контролерів своїм загальнокраївим страйком, з одного боку, зломила обов'язуючий усіх закон, рішення незалежного американського суду й власне письмове зобов'язання з 1970 року, яким вона обіцяла тоді, в час таких самих страйкових заходів, більше такого не робити і за це дістала злагіднену кару за нелегальну діяльність. Тепер вона обдурила державну систему й суспільство, яким юнія своє зобов'язання дала. З другого боку юнія летунських контролерів своїм загальнонаціональним страйком загрозила американській економіці в цілому, всьому суспільству та заторкнула безпосередні інтереси майже кожного.

Власне тут ми вийшли в площину суспільного добра й суспільної моралі. Ніяке упорядковане й правове суспільство не може толерувати, щоб будь-яка суспільна група, більша, менша, чи найбільша й найсильніша, ставила свої інтереси вище загальних та щоб присвоювала собі право ламати обов'язуючий усіх без винятку закон. Таким чином ця юнія своїм страйком так затиснула довкола себе вузол, що його майже неможливо розв'язати.

Але в нелегкому положенні опинилися судові й державні чинники. В ЗСА поширюється епідемія нелегальних протизаконних страйків. Щораз більше юній бере закон у свої руки й пробує по-своєму його інтерпретувати, або просто його ламає, надіючись на безкарність. Колись тому мусить прийти кінець, якщо країна не має котитись у провалля. Склалося так, що саме юнія летунських контролерів була тією, яка довела цілу справу до її крайности, що далі вже не можна.

І тому тут, у цьому випадку, судді й найвищі державні чинники мусять забути про індивідуальні вигоди, чи терпіння поодиноких членів цієї юнії, а мусять мати перед своїми очима загальне добро юнійного руху. А добро юнійного руху вимагає, щоб привернути в ньому пошану до праці, щоб виелемінувати всілякі надужиття, щоб привернути юнійному рухові ту велику ролю минулого, коли він ішов у першій лінії розвиткових процесів у ЗСА, а не боронив привілеїв одиниць і груп. В тому власне майбутнє юнійного руху. Інакше юнійний рух котитиметься невідхильно до свого упадку.

З МОГО ВІКНА

Іванна Савицька

Мандрівка курячої лапки...

(З листів від Ядвіги)

„А тепер, про сучасне життя. Черги в нас такі, що той, на кінці хвоста, майже не має шанси дістати щонебудь на картку. В „колеєці" звичайно старенькі, як я, бабусі, які тут на „фамілійній біржі" — на ціну золота.

Встаю о п'ятій рано; о шостій — я вже в „колейці", хоч зовсім не знаю, що будуть нині давати: мило, м'ясо чи сир?

На полудне приволікаюсь додому; вловила щось або ні, а в третій годині — знову стаю у чергу, бо можуть привезти хліб, без якого не можемо жити.

Зять зробив мені дзиглик, і він радує мої атритичні ноги.

На диво, всі ми спокійні, оптимістичні навіть, сприймаємо дійсність такою, як вона є. Всі ми в протестах солідарні і хочемо дуже, щоб світ повірив, що навіть найгірша потвора боїться тієї сили, якою є єдність народу...

І врешті — трохи веселого. Вчора мені пощастило дістати курячу лапку (тільки одну), бо черга за м'ясом така, як з Варшави під Краків.

Я спекла її з найбільшою дозою любови, а запах тієї лапки привертав пильну увагу заздрих наших сусідів.

Рум'яна лапка дісталась, річ ясна, Петрові, бо він — робітник сталеварні і мусить їсти.

Петро віддав лапку Марильці, бо вона примарніла останньо без отих необхідних кальорій. Марилька поклала лапку мені, своїй мамі, якій гряде вісімдесятка, я скористалась з нагоди, віддала лапку Богусеві. Він ще малий і мусить мати відживу.

Богусь вхопив свою пайку і щодуху вирвався з кімнати. Всі ми були щасливі, всі „іли" лапку на свій лад.

Та ми, сердеги, забули, що є ще кіт в нашій хаті, щирий приятель мого внука. Він схрупав лапку з апетитом і мав королівський обід.

А як там у Вас? Чи купуєте м'ясо без черги? Чи можна купити курку частіше. Чи раз на тиждень, і скільки коштує одна лапка?"

Чи треба тут коментарів?

Гриць Мотика

Їдемо до Берліну!

Властиво ідемо не до Берліну у Німеччині, бо той Берлін, куди ми їхали б, окружений муром, а через мур ні туди, ні назад не пускають. Їдемо до Торонто в Канаді, яке ми на час нашого побуту назвали Берліном. А хто їде? Їдуть всі ті, яким перед облогою пощастило вихати на Захід із гарними споминами про Берлін; які не мають порахунків зі своїми колишніми колегами і які при зустрічі хочуть ще раз пережити свої колишні берлінські пригоди. А що це був воєнний час, я хотів їх усіх заскочити приємною несподіванкою і під час бенкету розіграти їх летунським налетом. Воно цікаво було б подивитися, які будуть міни всіх колишніх „вахманів", тобто колег, які мали „ваху", тобто обороняли будинки від пожежі.

Звернувся я до канадського летунства. Справа опинилась у генерала летунства, який заявив, що власного гарного міста вони бомбардувати не будуть, хоч дехто хотів розігнати нашу зустріч, кажучи, що тих „збіговиць" мають досить, а люди вже не витрачають грошей як колись. Говорив я з американцями, але мені відповіли, що вони під час вакацій чистять всі літаки і не мають чим летіти. А совєти відмовились, кажучи, що коли б так Союзівку, то зараз збомбили б через політику, а до Торонто їм задалеко.

Відтак плянував я другу несподіванку, а саме поставити при дверях двох „СС-ів" для перегляду документів. Але не вдалось, бо на цьому континенті уніформи „СС-ів" у музеях повні хемікалій, щоб не псувалися, вони ж були з дерева, а у Східній Німеччині уніформи „СС" є у великій пошані і всі високі урядовці носять їх на парадні марші. Врешті, хотів я втішити всіх колег і подати їм „айнтопф" під час бенкету, але канадська кухня не згодилася, кажучи, що не мають рецепти оригінального „ейнтопфу", а якоїнебудь саламахи подавати не будуть.

Коли розвіялись мої пляни несподіванок, я посумнів і почав думати про менші несподіванки. А вони, звичайно, вже були під час вечірки, ціла програма була несподіванкою. На початок звичайно квартет братів Волянських „ушквачив" кілька пісень, відтак Богдан розвеселив нас анекдотами на часі на тему „Кажуть що..."; слідувало скрипкове соло, відтак фортепіянове соло, відтак дует обоїв. Колега Смик розреготав нас сатиричною гуморескою про копаний м'яч „журналістів" із „вахманами", квартет Волянських відшаржував ще кілька пісень і тоді почалася славна „пошта", на яку всі нетерпеливо чекали. Час від часу можна було затанцювати „таємно" один-два танці, як програму вечірки, бо це був час після Сталінграду. І також таємничо можна було випити скляночку вина, бо за кусень сала завідувач студентського

(Закінчення на стор. 4)

АВСТРАЛІЄЦЬ — РУПОР МОСКВИ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ

(В. Д.) Від довгих літ відомий австралійський журналіст Вілфред Бурчет голосить московську пропаганду, прикриваючись омофором журналіста, і тим принижує звання і ролю працівника незалежної преси. Його ім'я стало відомим американським військовополоненим у корейській війні.

Рід Ірвайн, який є головою концерну „Акуратність у засобах масової інформації у Вашінгтоні", пише, що Бурчет вимушував і впрост „фабрикував" зізнання американських полонених про вживання американцями „біохемічних середників" у Кореї. Ці „зізнання" комуністи зручно використовували у своїй світовій пропаганді. Деякі колишні американські полонені свідчили, що на очах Бурчета їх комуністи піддавали фізичному тортурам. Один з тих полонених Денніс Кінн з Тусон, Арізона, згадує, що він чув, як Бурчет „доповідав" у таборі до 1,500 американських полонених, поширюючи явні брехні про американців і Америку.

Сенатор Джеремая Дентон, який був воєнним полоненим у В'єтнамі, твердить, що Бурчет виконував ту саму ролю, що в Кореї, серед американців військовополонених у В'єтнамі.

Юрій Кротков, колишній агент КГБ, який втік до американців, свідчив перед Конгресовою комісією, що Бурчет признався йому в Москві, що він є членом австралійської комуністичної партії та що він був завжди заангажований у підпільній комуністичній роботі: „Я служив нашій справі, комуністичній справі, в Китаї; я передав їм (комуністам) неоціненні інформації, коли я був у Кореї між закордонними кореспондентами. Це саме було в Ганої... Я там був платним урядовцем партії..." — писав він.

Бурчет пише здебільшого для комуністичних публікацій, але деколи його статті попадали в „Ню Йорк Таймс" і „Гарперс Магазин".

Арнолд де Борчгрейв, співавтор відомого твору „Ди Спайк" (Цвях) твердить, що Бурчет найчастіше пише до французького журналу „Афрік-Азія", який підтримує різні комуністичні уряди.

Австралійський уряд відмовляє йому паспорту вже біля 19 років і американський Уряд також

(Продовження на ст. 3)

ПОЛЬЩА ЧЕРЕЗ РОСІЙСЬКІ ОКУЛЯРИ

Нещодавно російський історик і журналіст Владімір Соловйов, який дуже часто не вагається сказати, що він дійсно думає про своїх братів в СССР, написав цікаву статтю про теперішнє польсько-совєтське напруження.

В. Соловйов подає деякі оригінальні причини, чому досі Москва поводиться, так би мовити, „в рукавичках" і не розправиться з Польщею. Він кпить зі загального припущення, що Москва досі не розправилася з Польщею з огляду на опінію Заходу.

На думку Соловйова, найважнішим чинником, що примушує Москву стримати від мілітарної розправи з Польщею, це є все ж таки польська армія, яка має таке саме озброєння, що і совєтська армія. І тому Москва боїться висліду такої польсько-совєтської війни.

Він твердить, що в історії польсько-російських воєн Москва зазнала кілька компромітуючих прогр, і на початку XVII сторіччя польські війська навіть зайняли Москву (при помочі українських запорозьких козаків під командою гетьмана Петра Конашевича Сагайдачного, про що Соловйов не згадує). В 1968 році СССР вислав 500,000 совєтських вояків на окупацію Чехо-Словаччини, не зважаючи на те, що чехо-словацька армія не вистрілила у відповідь ні одного пострілу.

Польська армія під сучасну пору має 317,000 вояків, не рахуючи частин безпеки і поліції. У противагу чехо-словацькій армії, польська армія є патріотично-національстичною армією і має бойовий дух.

Скільки війська могла б Москва післати в Польщу? Коли до Чехо-Словаччини вона вислала півмільйонову армію, то до Польщі треба б вислати далеко більше число, бо польська армія є найчисленнішою зі всіх сателітних армій, а загальне число населення Польщі є найбільше з усіх комуністичних країн, союзників Москви.

Коли ходить про якість мілітарного вишколу, Соловйов думає, що польська армія є кращою від совєтської армії тому, що крім того самого мілітарного узброєння, яке має совєтська армія, поляки носять одідичену ненависть до росіян, і шукають нагоди, щоб „відплатити" росіянам.

(Продовження на ст. 3)

Анатоль Камінський

СИТУАЦІЯ НА УКРАЇНІ І ВИСНОВКИ З НЕЇ

Інтеґральна мультинаціональність — головний метод й інструмент русифікації на сучасному етапі

IV

Знаменною при цьому є у всіх цих процесах своєрідна прогресивна двоступеневість: двомовність (більшемовність) — перший ступінь, російськомовність — другий ступінь; багатонаціональність — перший ступінь, інтегрований „єдиний" совєтський народ — другий ступінь.

Сама російська мова, яка, згідно з Азімовою, є „основним засобом для познайомлення з російською і світовою культурою" для всіх, перейшла вже сама „прогресивну двоступеневість": із засобу міжнаціонального за часів Хрущова спілкування — перший ступінь, вона вміжчасі стала теж „другою рідною мовою" неросіян — другий ступінь... І, — каже Аріфханова, — „знання російської мови стало життєвою необхідністю для всіх народів (...)", воно „відкриває широкі можливості для духового росту, опанування сучасною наукою і технікою, є невідємною частиною підготовки висококвліфікованих спеціялістів". („Національные отношения в СССР на современном этапе", Редколлегия: В. Ш. Шерстобітов, Р. Х. Амінова, ... стор 42-43).

Але повернімось до „гігантних побудов комунізму". Сюди слід зарахувати такі індустріяльні об'єкти, як Західньо-Сибірський територіяльно-промисловий комплекс, комплекс Курської магнітної аномалії; ціла система Ангаро-єнісейських і Південно-Таджицького комплексів; БАМ (Байкало-Амурська Магістраля); великі нафтові і газопровідні магістралі: Туймази — Омськ — Іркутськ і Усть — Балик — Урал; газопровід — північні райони Тюменської області — Урал — Поволжя — Центр; нафтова магістраля Самотлор — Альметієвськ ; система магістральних турбопроводів „Дружба" і газопровід „Братство" в сателітні країни і далі в Західню Европу та інші.

Не можна не згадати тут про те, що ледве чи власники західніх капіталів, які допомагали і допомагають у розбудові деяких із цих „гігантів", свідомі того, що своїми кредитами і технологією вони не лише допомагали у скріпленні економічного і воєнного потенціялу СССР, але й у асиміляції і русифікації цілих народів. Як писала З. Г. Чеботарьова, „Корінна перебудова топливо-енергетичного балансу в рамках всього Союзу, побудова нових величезних центрів добування нафти і природного газу, могутніх металюргійних, хемічних, машинобудівельних підприємств у східніх районах, (...) все це докорінним способом змінило структуру і маштаби міжреспубліканських господарських відносин. В каркас виробничих зв'язків вплітаються все нові і нові нитки. Вони здійснюються в таких якісно нових формах, як магістральний турбопровід з півночі на південь і в зарубіжні країни Европи, з республік Середньої Азії в Центр, Байкало-Амурська залізнична магістраль, тисячокілометрові лінії електропередач із Сходу на Захід"... (Цит. твір, стор. 71).

Для мети „посилювання взаємозалежности республіканських господарчих комплексів" проведено об'єднання республіканських систем енергетики; і з понад ста районних енергетичних систем, які діють тепер у Совєтському Союзі, більшість із них включено в склад 13-ти інтегрованих енергосистем. Цій самій меті служило і служить освоєння цілинних земель в регіональному маштабі, яке відбувається коштом матеріяльних і людських ресурсів кількох республік.

Хто несе на своїх імперіяльних плечах цю „місію" модерного колоніялізму — не важко догадатися. У своєму шовіністично-месіяністичному запомороченні вони цього й не скривають. Як пише згадана Аріфханова: „У формуванні трудових ресурсів всіх союзних республік перше місце належить Російській Федерації. Серед мігрантів, прибулих у 1959-1975 роках з інших союзних республік, вихідці з РСФСР творили: на Україні — 75 відсотків, у Казахстані — 66 відсотків, у Білорусі — 62 відсотки, в Середній Азії — 54 відсотки... Перерозподіл трудових ресурсів, маючи значний вплив на на національний склад населення, приспішує процес змішання і зближення націй і народностей" (Цит. твір, стор. 81)

З гігантними економічними побудовами і проектами та з цілим цим процесом модерної індустріялізації, включно з науково-технічною революцією, тісно пов'язується ще інший вимір „ленінської національної політики", а саме — урбанізація. Вона виразно спрямовується на русифікацію міст і робітничих скупчень; і це не випадок, що і в містах України поза деякими вимками поголовно панує російська мова. Згідно з Аріфхановою, „міста відзначаються більш інтернаціональним складом населення, а міський спосіб життя включає більше елементів інтегрованої культури і побуту" (Там же, стор. 37 і 39).

Коротко: вся внутрішня політика Москви, а в тому і економічна, є направлена на перетворення окремих національних республік у республіки з багатонаціональним населенням, ставлення їх на рейки дальшої повної асиміляції і русифікації. Співмірним до цього є теж дальший „розвиток" совєтської „науки про державу" і зокрема про „соціялістичні республіки", а „багатонаціональний склад усіх республік опредідлює і те, що національна державність все більше виражає інтереси не тільки титульної нації, яка дала ім'я республіці, але й всіх інших груп населення" (Цит. твір, стор.35).

3

Інакше писалося про ці справи ще в другій половині 1950 років, у період дискусій і аналіз на кремлівських верхах, які відбувалися тоді під тиском внутрішніх ускладнень і зовнішньо-політичних комплікацій, центровим фактором у яких було наростання „китайської загрози". Але вже на переломі 50-их і 60-их років стало ясно, що новий курс в національній політиці пішов не по лінії концесій і співпраці з іншими народами Союзу, але в напрямі перетворення його на фактично унітарну державу і асиміляції інших народів. Коротко: перемогла лінія, яка вважала, що не співробітництво і партнерство між совєтськими народами, а передусім — між росіянами і українцями, але посилення русифікації й уніфікації Союзу гегемонним російським імперіяльним елементом — є в інтересі і на потребу Москви.

(Далі буде)

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ ЗАКЛИКАЄ ВСІХ ВІДДІЛОВИХ УРЯДНИКІВ: ПРЕДСІДНИКІВ, СЕКРЕТАРІВ, КАСИРІВ ТА КОНВЕНЦІЙНИХ ДЕЛЕҐАТІВ ВЗЯТИ АКТИВНУ УЧАСТЬ В ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНІЙ КАМПАНІЇ. ЗА АКТИВНУ УЧАСТЬ І УСПІХИ В ЦІЙ КАМПАНІЇ ПЕРЕДБАЧЕНІ НАДЗВИЧАЙНІ НАГОРОДИ І ВОНА БУДЕ РІШАЛЬНА ДЛЯ ВИБОРУ КОНВЕНЦІЙНИХ ДЕЛЕҐАТІВ І ДЛЯ УЧАСТИ У КОНВЕНЦІЇ В ТРАВНІ 1982 РОКУ.

Відзначення 25-річчя УНДому у Виллимантику

У суботу, 25-го липня ц.р., Український Народний Дім у Виллимантику відсвяткував свій срібний ювілей.

На протязі 25 років Український Народний Дім не обмежувався лише до своєї внутрішній праці, а був одною з провідних організацій суспільно-громадського, культурного та політичного життя невеликої чисельно, але активної української громади Виллимантику.Як заслужене признання за працю, українська громада з Виллимантик і околиць належно відзначила цей 25-річний ювілей з бенкетом відповідною мистецькою програмою і танковою забавою.

Голова УНДому Іван Кульматицький відкрив бенкет коротким словом, привітавши запрошених гостей і всіх присутніх і передав провід програмою інж. Євгену Бабійові. Вставанням із місць і хвилиною мовчанки вшановано пам'ять померлих членів.

Отець д-р В.Федаш провів молитву, і відтак розпочався ювілейний обід, під час якого інж. Бабій представив отців і членів ювілейного комітету при головному столі. Далі майстер церемонії представив, у першу чергу, присутніх на залі колишніх голів УНДому: п-ні Чепіжак, вдову св.п. Михайла Чепіжака, Михайла Плеша, Йосифа Рудька, Володимира Найдуха, Івана Кульматицького, Петра Сопкова, п-ні Головату, вдову св.п. Івана Головатого, Михайла Тимкова, Івана Здирка і Володимира Ганицького. Після того інж. Бабій представив посадника міста Виллимантику, представників місцевого уряду та українських і американських організацій і відчитав імена гостей.

Під час імпрези розповідь про заснування УНДому, його мету, його зріст і діяльність впродовж 25 літ виголосили Ірина Олійник в українській, а інж. Євген Бабій в англійській мовах. Звіт був опрацьований і з нього було видно, скільки труднощів було, і скільки праці вклали члени товариства для його росту і розвитку.Рівночасно було згадано за щораз більшу всебічну діяльність УНДому серед українського і американського оточення. Закликано молодь брати більшу участь, щоб продовжувати працю своїх батьків.

На закінчення висловлено подяку і признання засновникам і всім тим, що на протязі 25 років виявили ідейну і жертвенну працю для загального добра українського народу та його поневоленої батьківщини.

Численні усні привіти були передані, з письмових привітів відчитано привіт і побажання від сенатора Додда.

Офіційну частину програми закінчив молитвою о. Ю.Лукачик.

В мистецькій програмі виступили: ґумористичний ансамбль з Філядельфії під проводом Романа Шведа. Своїми відповідними до часу піснями і скетчами вони розвеселили гостей. Танцювальний гурток під керівництвом балетмайстра Роми Прийми-Богачевської, під акомпаньямент талановитого акордеоніста, кількома виступами викликав загальне захоплення серед глядачів. Усі виступи гумористів і танцюристів присутні нагороджували щирим сміхом і оплесками.

Імпреза закінчилась танковим вечором при звуках оркестри „Темпо".

Можна ствердити, що ювілейне святкування Народного Дому було успішним, завдяки активній праці Ювілейного комітету. Працювали усі, кожний по своїй спроможності в призначеній ділянці. Теж належиться признання усім виконавцям мистецької програми.

Вступаючи в друге чвертьсторіччя, бажанням усіх є, щоб ті, які будуть очолювати Український Народний Дім в майбутніх каденціях, провадили його далі для тої самої мети, для котрої він був створений 25 років тому, а саме: бути відповідним національним центром для всіх організацій і індивідуальних осіб без огляду на переконання ідеологічні, політичні чи релігійні.

І.О.

Нема Лесі між нами

Урвалася ще одна нитка, що в'язала старшу громаду спогадами з батьківщиною. Відійшла у засвіти письменниця Леся Лисак-Тивонюк, що у своїх творах змальовувала картини з пережитих років молодости на Галицькій землі.

У суботу, 8-го серпня, у вечірніх годинах, на шляху на оселю дивізійників „Говерля" біля Торонто, померла у своєму автомобілі письменниця Леся Лисак-Тивонюк. Про смерть Лесі повідомила поліція її знайомих у Баффало. Письменниця їхала сама на відпочинок до своєї хатки на цій оселі.

Леся Лисак-Тивонюк, дочка вчителів Івана й Анни Рудих у селі Вірлові на Зборівщині (Західня Україна), по закінченні українського ліцею в Перемишлі навчалася театрального мистецтва у студії Йосипа Гірняка і там почались її виступи на театральних сценах. По приїзді до ЗСА брала участь у театральних гуртках, виступала на українських імпрезах як декляматорка й була активна в житті української громади Баффало, зокрема в допомоговій Секції УККА та в Клюбі „Наша Хата". На життя заробляла працею у купецькій ділянці, яку описала згодом у книці „Замок на вулиці Мейн".

З 1963 року почали появлятися її нариси на сторінках „Свободи", в яких, крім картин з сучасного життя, змальовувала авторка картини з колишнього життя й побуту на батьківщині. Життя на „нових землях" було не без горя: смерть любої матері, смерть її другого чоловіка, і життя серед довкілля, яке бачимо з її останнього нарису у „Свободі" („Вивірка на вишні"), доповнило чашу гіркого напою. Але це життя дало нам вдумливу й людяну письменницю, книжки якої залишаться з нами на довгий час.

О.Залеський

Австралієць...

(*Продовження зі стор. 2*)

не дозволяв йому в'їзду до Америки тому, що він є членом комуністичної партії. Але пізніше цю заборону знесено.

Хоч Бурчета уважають за зрадника, „Ню Йорк Таймс" — згідно із „свободою слова" — недавно надрукував його спомини, а Ґаррісон Салсбері написав вступ до цих споминів. Щобільше, дуже похвальна рецензія також появилася в „Ню Йорк Таймсі", але ані в передмові ані теж в рецензії не сказано, що він є комуніст.

Найбільш обурлива для американських патріотів рецензія появилася 8-го серпня 1981 року в „Бостон Ґловб", яку написав Олден Вітман. Автор дуже вихвалює Бурчета, кажучи, що Бурчет писав речі, які не всім було до вподоби і тому його „зробили" комуністом. Цей рецензент, згідно з його власним признанням, був сам комуністом від 1938 до 1948 року.

Його вихвалювання книжки Бурчета цілком зрозуміле.

Польща...

(*Продовження зі стор. 2*)

Цілком ясно, хто буде боротися з більшим завзяттям — поляки в обороні власної батьківщини, чи совєтська різнонаціональна армія в обороні совєтсько-російської імперії?

Ці питання є, напевно, на денному порядку нарад в московському Політбюрі і в генеральному штабі совєтських збройних сил.

Ця характеристика, висловлена російським історіком, без сумніву оригінальна, хоч неросійські спеціялісти по історії Східньої Европи знають ці нерівності сил, але до них рідко прислухаються в Америці і ще менше друкують у засобах масової інформації.

КАНАДСЬКО-УКРАЇНСЬКА МИСТЕЦЬКА ФУНДАЦІЯ

повідомляє про

ВИСТАВКУ ІКОН

виконання

Тараса Юрія Снігуровича

в приміщенні ґалерії 2118 А вул. Блюр, Захід. Торонто Онт.

ВИСТАВКА ТРИВАТИМЕ 5, 6, 7 вересня 1981 р.

Відкриє виставку ред. ВІРА КЕ

в СУБОТУ, 5-го ВЕРЕСНЯ 1981 р. о год. 7-ій веч.

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього, дня 12-го липня 1981 року в Гартфорді, Конн., несподівано, відійшов у Вічність на 62-му році життя,

наш Найдорожчий МУЖ І БАТЬКО

бл. п.

ІЛЛЯ ПАНАХИД

В такій тяжкій хвилині є неможливо віддячитися Всім, які чимнебудь причинилися до улегшення мого тяжкого горя і болю.

Всеж таки хоч скромно, але щиро дякую о. шамб. Стефанові Чомкові та о. Романові Білецькому за похоронні відправи, та за прощальну проповідь під час Святої Літурґії.

Щиросердечна подяка Всім за так численну участь в Панахиді, Заупокійній Службі Божій, похороні та тризні.

З глибини душі хочу висловити свою найсердечнішу подяку п-ні Володимирі Теслюк за її прощальні слова над домовиною.

Окрема подяка п. Тимішеві Мельникові за ведення тризни, та за зворушливі слова про життєвий шлях мого покійного Мужа, а п. Миронові Зелезеві за вислови співчуття від місцевого Відділу Української Народної Помочі.

Щиро дякую Всім Дорогим Паням за приготування печива на тризну, а Панству Логушам за їхні клопоти та намагання допомогти мені в мойому нещастю.

Рівнож не маю слів подяки для Всіх, що зложили квіти біля домовини та за пожертви на Заупокійні Служби Божі.

Безмежне Спасибі Його Друзям за несення домовини на місце Вічного Спочинку та всім Присутнім на цвинтарі за відспівання тужливої пісні „Видиш, брате мій".

Я безмежно вдячна Всім за картки співчуття та за телефонічні слова розради і потіхи.

Хочу рівнож висловити подяку п. Павлові Колінському за переведення збірки на ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД та Всім, що зложили свої пожертви на ту ціль.

Ще раз з глибини душі дякую Всім за Ваші благородні діла та нехай Всевишній благословить Вас і винагородить за це стократно.

Тяжким горем прибиті:

НАДІЯ — дружина
ЯРОПОЛК І ЮЛІЯН — сини

Вступайте

в члени

УНСоюзу!

ВЕЛИКЕ ПЛЕМ'Я „ЛІСОВІ ЧОРТИ"

З невимовним жалем і смутком повідомляємо Пластове Братство та Українську Громаду, що дня 21-го серпня 1981 року, на 74-му році трудолюбивого життя, з волі Всевишнього відійшов у Вічність

св. п. пл. сен. керівництва

ОСИП Е. БОЙЧУК

б. Секретар Верховної Пластової Команди у Львові, б. Голова ГПР та ГПБ, довголітній і визначний пластовий та громадський діяч, наділений Орденом Святого Юрія в Золоті, член 3-го Куреня УПС-ів „Л. Ч.".

•

Горем опечаленій Родині Покійного складаємо наші глибокі вислови співчуття.

3-ІЙ КУРІНЬ УПС І УСП „ЛІСОВІ ЧОРТИ"

Ділимося сумною вісткою з усіми Пластунами, Приятелями Пласту та цілою Українською Громадою, що 21-го серпня 1981 р. у Дітройті, Миш., відійшов у Вічність

пл. сен. керівництва

ОСИП Е. БОЙЧУК

член Головної Пластової Булави, б. Секретар Верховної Пластової Команди у Львові, б. Голова Головної Пластової Ради, б. Голова Головної Пластової Булави, визначний пластовий провідник, відзначений Орденом св. Юрія в Золоті, активний громадський діяч, член 3-го Куреня УПС „Лісові Чорти".

•

Шановній Родині висловлюємо наше глибоке співчуття.

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА РАДА
ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

БРАТСТВО ВЕТЕРАНІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГАЛИЦЬКОЇ АРМІЇ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.

З жалем повідомляємо, що дня 24-го серпня 1981 року, після довгої недуги, відійшов у Вічність, на 91-му році життя

бл. п. о. крилошанин

ІВАН ЛЕБЕДОВИЧ

кол. польовий духовник Української Галицької Армії, дослідник Визвольної Боротьби України, автор монументальної праці-книжки „Польові Духовники УГА" та взірцевий член українських комбантантських організацій.

ПАРАСТАС відбудеться в п'ятницю, 28-го серпня 1981 р., о год. 7-ій веч. в церкві Царя Христа у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН в суботу, 29-го серпня 1981 р., о год. 10-ій ранку з церкви Царя Христа на цвинтар у Факс Чейсі.

•

Опечаленій Родині у її безмежному горю наше глибоке співчуття.

УПРАВА

У глибокому смутку повідомляємо Родину і Знайомих, що дня 26-го серпня 1981 року відійшла від нас у Вічність

наша Найдорожча МАМА, БАБЦЯ І СЕСТРА

бл. п.

АНТОНІНА ЛОПАТИНСЬКА

Залишила у смутку:

сина — ОЛЕГА з дружиною ОКСАНОЮ і дітьми МАРТОЮ АНДРІЄМ І ДОННОЮ
і Брата
ближчу і дальшу Родину в Америці, Канаді і в Україні

ПАНАХИДА в п'ятницю, 28-го серпня 1981 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в суботу, 29-го серпня 1981 р. о год. 10:30 ранку з церкви св. Юра на український цвинтар св. Андрія в С. Бавд Бруку, Н. Дж.

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ МЕТРОПОЛІЇ НЮ ЙОРКУ І ОКОЛИЦІ

в глибокому смутку повідомляють всіх своїх Членів, Прихильників та всю Українську Громаду, що дня 18-го серпня 1981 р. після довгої і важкої недуги відійшла у Вічність на 66-му році життя

бл. п.

Мґр УЛЯНА ЦЕЛЕВИЧ-СТЕЦЮК

Провідний член ОУН, Учасник Похідної Групи — Південь, член Президії Світового Українського Визвольного Фронту, голова Головної Управи ОЖ ОЧСУ, заступник голови Головної Управи ООЧСУ, почесна голова Приятелів Антибольшевицького Бльоку Народів Америки, голова ПАБНА — Чікаґо, голова Української Станиці ПАБНА — в Чікаґо, член Президії СФУЖО, голова Президії Української Фундації Волі.

ПОХОРОН покійної відбувся в суботу, 22-го серпня 1981 року з собору свв. Володимира й Ольги на цвинтарі св. о. Миколая в Чікаґо, Ілл.

•

Чоловікові і Родині Покійної складаємо щирі вислови співчуття.

Об'єднання Жінок ОЧСУ в Асторії, Н. Й.
35-ий Відділ ООЧСУ в Асторії, Н. Й.
Осередок СУМ-А ім. М. Сороки в Асторії, Н. Й.
Об'єднання Жінок ОЧСУ в Ню Йорку
2-ий Відділ ООЧСУ в Ню Йорку
Осередок СУМ-А ім. ген.-хор. Тараса Чупринки в Ню Йорку
Об'єднання Жінок ОЧСУ в Йонкерсі, Н. Й.
11-ий Відділ ООЧСУ в Йонкерсі, Н. Й.
Осередок СУМ-А ім. 30-го червня в Йонкерсі, Н. Й.
Жіноча секція при ООЧСУ в Озон Парк, Н. Й.
51-ий Відділ ООЧСУ в Озон Парку, Н. Й.
42-ий Відділ ООЧСУ в Гемпстед, Н. Й.
41-ий Відділ ООЧСУ в Брукліні, Н. Й.
Товариство кол. Вояків УПА ім. ген.-хор. Тараса Чупринки в Ню Йорку
ПАБНА в Ню Йорку
ТУСМ — Відділ в Ню Йорку

•

Замість квітів на могилу Покійної, просимо складати пожертви на Український Фонд Волі і Фонд ім. Ляриси Целевич.

Шмідт погоджується...

(Продовження зі стор. 1)

падку воєнних акцій на терені Европи. За совєтською пропагандою тягнуться деякі европейські елементи, а серед них також німецькі ліві кола. Після заяви канцлера Шмідта, що невтронна зброя може бути за певних умов приміщена на терені Західньої Німеччини, проти нього почалася кампанія в першу чергу серед членів його ж таки Соціял-демократичної партії. Партійці Шмідта закидають йому, що він „скомпромітував соціялістичну партію", він „тягнеться в хвості ЗСА" та що власне він, зміцнюючи оборонний потенціял Західньої Німеччини, збільшує загрозу для неї.

Німецька громадськість з дива не виходить від тих аргументів німецьких соціялістів. Тим більше, що проти заяви канцлера Шмідта ще далеко до німецької згоди на приміщення невтронних бомб на її території виступили керівні діячі Соціял-демократичної партії. Ніхто не дивується, що проти Шмідта виступив голова так званих молодих соціялістів, які творять найдальше ліве крило Соціял-демократичної партії, Віллі Пєцик, і інші його колеги. Але проти неї виступив також Петер Гльоц, секретар тієї партії, який при цій нагоді напав на американців. До них долучився провідний серед соціялістів посадник портового міста Бремен Ганс Кошнік та численні інші. Найгостріше серед них висловився колишній близький співробітник Віллі Брандта, теперішнього лідера соціялістичної партії, а колись канцлера Західньої Німеччини — Егон Бар. При цій нагоді німецька преса пригадала, що на недавній зустрічі між президентом Франції соціялістом Франсуа Міттераном і Брандтом дійшло до контроверсії, коли Брандт намагався прихилити президента Міттерана до засуду й відкинення американського дозброєння в Европі. Не зважаючи на тиск Брандта, Міттеран рішуче підтримав потребу дозброїтися в обличчі зовсім неоправданого масового зброєння СССР та приміщування щораз то нових совєтських ракет на терені Европи.

Їдемо до Берліну

(Продовження зі стор. 2)

дому дав нам цілу пляшку і чарчину контингентівки, яку колеги привезли з вакацій в Губернії. Після тих застриків танець з Наталкою і з Ганкою, і з Нусею, і з Вірою був багато „ближчий".

Так мандруючи у минуле, я побачив себе перед входом до студентського дому на Оранієнбургерштрассе. І ще добре я не оглянувся, як бачу, іде колега Воробій, голова Мазепинця, іде з похиленою головою. Біда, думаю, треба сховати, бо зачне мені дорікати, що я не вчуся, а байдикую, і або накаже мені організувати вечірку, або зажене до Українського Наукового Інституту направляти вікна і впорядковувати книжки, розкидані бомбардуванням. Та зажи я знайшов місце сховатися, колега Воробій пройшов біля мене і в задумі мене не завважив. Не знаю, про що він там думав, хіба про економію, хоч економія теж жіночого роду. На зустріч я про це його запитаю. Зрештою, всіх буду щось питати. До видження в Торонто, е-е-е, в Берліні!

ЮНІЇ ПОШТОВИХ РОБІТНИКІВ великою більшістю голосів затвердили новий договір, який передбачає для них підвишку платень аж до 2,100 долярів на протязі трьох років і вирівняння кожного року різниці коштів на прожиток. Очевидно, підвищиться також оплата на листи першої кляси з 18 до 20-ти центів, а також інші кляси. Генеральний поштмастер Віллям Болджер заявив, що цієї підвишки до 20 центів він домагався вже раніше, бо без неї не було можливим полагодити спори між Урядом і профспілками. Сьогоднішня пересічна платня поштового робітника коливається між 20, а 23,000 долярів річно.

Редагує О. Твардовський

ЗАКІНЧИВСЯ ВИШКІЛ У СПОРТОВІЙ ШКОЛІ УСВТ „Ч. СІЧ" — 1981

Група учасників й інструкторів Спортової Школи „Ч.Січі" у першому тижні вишколу — 1981

Ґлен Спей, Н.Й. — У суботу, 15-го серпня ц.р., закінчився тут, на оселі Українського Братського Союзу „Верховина" вишкіл у Спортовій Школі КСВТ „Чорноморська Січ", у якому на протязі чотирьох тижнів взяло участь 86 юначок і юнаків із різних стейтів Америки. Більшість їх перебувала на цьому вишколі повних чотири тижні, інші — три, два і деякі один тиждень. В порівнянні з попередніми роками в цьогорічній Спортовій Школі „Ч.Січі" переважали новачки і новаки у віці від 8-ми до 12-ти років. Приємно, що велика більшість їх володіла українською мовою настільки, що інструктори вдавалися до англійської рідше сподівань. Ті з мішаних подруж та з далеких місць, де немає рідних шкіл, радо сприймали вживані в Спортовій Школі слова присяги, пісень, деклямацій, що їх навчала, поруч своєї праці секретарка, учителька Марійка Бокало.

Очевидно, основним завданням Спортової Школи „Ч.Січі" є вишколювати наше юнацтво в різних ділянках спорту, що з повним успіхом виконали добірні й солідні інструктори під проводом накращого під сучасну пору українського фахівця, яким є кілька років тому прибулий з України визначний тренер Ігор Чупенко.

В ділянці копаного м'яча, крім головного інструктора І.Чупенка, вишкіл переводили в окремих групах: Богдан Кравчук, Михайло Сергіїв і в перших двох тижнях — Андрій Ґбур. У відбиванці — Станіслав Добровольський в першому тижні і Павло Гунчак трьох тижнях, в тенісі — Оленка Матківська, Юрко Цікало і Надя Бак-Бойчук з Каліфорнії. Опікунами були: Леся Гандзій для дівчат, Володимир Василак і Роман Лесько для хлопців. Медичною опікою по два тижні займалися: Евелина Ковальчук і Євгенія Харченко. Керівниками,які і в попередніх роках, по два тижні були: Мирон Стебельський і Омелян Твардовський.

Завдяки чудовій погоді, цей штаб вповні фахових працівників успішно закінчив заздалегідь програму вишколу. Як вже згадано, ряд учасників, крім спортових вишколу, засвоїли десятки українських слів, навчилися народних й спортових пісень, брали активну участь у вечірніх програмах на ватрах, побували на десятках розвагових фільмах, як теж на фільмі і після цього на доповіді ген. Петра Григоренка та його дружини. Обидвоє прелеґенти на закінчення своїх доповідей палко закликали наше юнацтво любити свій нарід, культуру, традиції та змагатися усіма силами до відновлення самостійної України.

На протязі цілого першого тижня в Спортовій Школі побували два визначні американські спортові діячі — Віллям Штайнбрехер і Брус Шов, які подивляли щоденні програми та заавансованих інструкторів. Обидва вони згідно з дозволом Управи Спортової Школи, робили нотатки з вишколу, який плянують застосувати у вишколі американського юнацтва.

КІНЦЕВИЙ ПОПИС СПОРТОВОГО ЮНАЦТВА

З великим хвилюванням чекали всі учасники кінцевого попису, що відбувся у суботу, 15-го серпня о годині 10:30 ранку при участі численних батьків і глядачів. Збірна копаного м'яча Спортової Школи відбула товариські змагання зі збірною великого американського табору, в якому перебувало 280 юнаків. Цей свого роду попис, чого навчилися наші юнаки й юначки, закінчився для них блискуче — перемогою в цій престижевій зустрічі вислідом 4:0. Та з цієї перемогою хвилювання учасників Спортової Школи не закінчилися. На закінчення після обіду-бенкету мав відбутися попис, виступи з піснями всього табору, як теж окремих груп, квартетів і декляматорів, — дальше очікування з великим напруженням на точку вручення пам'яткових трофеїв і грамот.

Подібно до успішного виступу на площі, учасники не менш успішно,на приємне здивування батьків, виступили в розваговій точці бенкету,який започаткували молитвою, а пізніше щоденною присягою Спортової Школи — „Ми учасники Спортової Школи „Ч.Січі" прирікаємо перед прапорами Америки й України солідно вчитися і чесно змагатися для добра і слави українського спорту у вільному світі. Так нам, Боже, допоможи!".

У цьому бенкеті взяло участь багато батьків і визначних гостей,з яких зі словами привіту і щирими побажаннями виступили: Іван Олексин, голова УБСоюзу; головний редактор „Народньої Волі" Іван Смолій; управитель оселі „Верховина" Микола Богдан і заступник голови УСВТ „Ч.Січ" мґр Іван Хамуляк. Цю кінцеву святкову програму відкрив О.Твардовський, а проводив нею голова УСВТ „Ч. Січ" Мирон Стебельський.

ВІДЗНАЧЕНІ УЧАСНИКИ СПОРТОВОГО ВИШКОЛУ

Перед закінченням цієї святкової програми інструктори, опікуни та представники УБСоюзу та головний редактор „Народньої Волі" вручили пам'яткові трофеї,уфундовані Українським Братським Союзом, та грамоти УСВТ„Ч. Січ" таким учасникам: в копаному м'ячі: Франкові Голінатому, Андрієві Таращукові, Андрієві Лозі, Олесеві Василакові, Стефанові Презимірському, Богданові Гбурові, Миронові Кравчукові, Лесеві Мельник, Тарасові Науменкові, Андрієві Журавлеві, Юркові Івановi, Демяновi Гандзієві, Дані Рістерер, Романові поносеві, Несторові Гандзієві, Лорі Винницькій, Андрієві Кульбі, Грицеві Сегієві, Тимішові Сергієві, Християнові Кульбі, Ярославу Твардовському, Стефанові Хамулякові і Маркові Рікійо. У відбиванці нагороди одержали: Петро Торанко, Андрій Ансон, Лесь Мельник, Іван Снігач, Тася Сергіїв, Лора Винницька, Дана Рістерер і Наталка Артеменко. В плаванні: Таїса Бокало, Лора Винницька, Андрій Журавель, Ярослав Твардовський, Демян Гандзій, Лесь Мельник Андрій Кульба, Стефанія Поливко, Кіма Гаюк і Наталка Артеменко. В тенісі: Олесь Василак, Гриць Сергіїв, Андрій Ансон, Петро Таранко, Тиміш Сергіїв, Андрій Таращук, Кіма Гаюк, Іван Снігач, Таїса Бокало, Тася Сергіїв, Дана Рістерер. Нагороди взірцевих таборовиків одержали: Борис Гичко, Андрій Мельник, Франко Голінатий, Наталка Терлецька, Таїса Бокало і Стефанія Поливко. Грамоти УСВТ„Ч.Січ" одержали: Андрій Гарматій, Олександер Журавель, К. Копреська, Христина Кульба, Олександер Механік.

По закінченні цього святкового бенкету відбулися зворушливі прощання учасників з інструкторами і Управою Спортової Школи, і всі від'їхали додому.

(от)

Успішно відбувся...

(Закінчення зі стор. 1)

Томас Кейн (другий зліва) в товаристві республіканських активістів з Ню Джерзі (зліва) Михайла Іванцова, Андрія Кейбіди і Люціяна Шавалая.

Демократичної партії на губернатора стейту Джеймс Флоріо, якого представив учасникам відомий український активіст цієї партії і колишній головний представник УНСоюзу Йосип Лисоґір.

Дж. Флоріо, як і опісля кандидат Республіканської партії Томас Кейн, якого представив Андрій Кейбіда, та посадник Джерзі Сити Джералд МекКен, який прибув в товаристві своєї асистентки, українки Ірини Загилькевич, а якого представив В. Білик, виявили добре знання проблем, потреб і інтересів української громади, зокрема справу порушення національних і людських прав в Україні, український правозахисний рух, його чільних, тепер поголовно ув'язнених, діячів та про оборонні акції, які ведуться в цій країні. Кожний з них запевняв, що продовжуватиме такі і подібні акції, а то й посилюватиме свою участь в них.

У мистецькій програмі Дня виступив танцювальний ансамбль при Осередку СУМ-А в Пассейку під мистецьким керівництвом Романа Стеткевича, який під оплески учасників виконав ряд народних танців. Крім товариських розмов в тіні розлогих дерев, гості мали змогу потанцювати під звуки оркестри Володимира Биховського. Була й смачна кухня для вигоди усіх, цікаві вигращі, спортові ігри для молоді, а для всіх приємна товариська атмосфера в братському дусі. День УНСоюзу закінчився у пізніх вечірніх годинах.

Зустріч з д-ром М.Степаненком у Лос Анджелесі

У п'ятницю, 31-го липня, численні представники української громади у Лос Анджелесі зустріли віцепрезидента Державного Центру УНР в екзилі д-ра Миколу Степаненка, який зі своєю дружиною відвідав нашу громаду.

Зустріч відбулася у просторій резиденції гостинного подружжя Віри та проф. Нестора Василиних при коктейлі. Під час зустрічі ми мали змогу пізнати гостя, його соборність і толерантність до всіх українців у нашій спільній меті.

В цей вечір присутні на цій зустрічі керівники української радіопрограми Марійка і Святополк Шумські перевели з д-ром М.Степаненком інтерв'ю, яке було передане на спеціяльній радіопрограмі, спонзорованій прихильниками Державного Центру УНР у неділю, 23-го серпня цього року.

Д-р Степаненко залишив у присутніх приємне враження мудрого політичного діяча, відданого Україні і своєму народові українського патріота і громадянина, моттом якого є: різними дорогами до спільної мети — ім'я якої вільна українська держава. Вітаємо д-ра Миколу Степаненка та дякуємо гостинним панству Вірі і проф. Несторові Василиним за можливість нашої зустрічі з представником Центру в їхній щирій українській господі.

Святополк Шумський

ІНДІЯ ПОТВЕРДИЛА, ЩО ВОНА ЗНОВУ ПОЧАЛА отримувати МІҐ-25 зі Совєтського Союзу. МІҐ-25 є дуже модерною версією совєтських МІҐ-ів, які є пристосовані до бойових і розвідувальних завдань. Індія вже має певну кількість таких літаків.

Вшановано Сестер Служебниць у Чікаґо

Парохія св.Йосифа при Камберленд авеню відзначає щорічно Людину року, Родину року або організацію, що своєю працею для Бога й народу чимось відзначилася.

Парох о.Йосиф Шарий зі своїм співпарохом о. Ленардом Корчинським дібрали собі добрий „тім", який під його проводом вміє зорганізувати імпрезу вшанування. Люди чи організації, яких парохія відзначає, дістають проголошення в українській, польській, руській (угроруській) і англійській пресі; дістають „експонжур" знімками. Це не звичайне славослов'я (пишучах) і солодким (чи ласощах), де відзначені дістають грамоту і спів многоліття.

Парохія зачинає таке відзначення Літургією подяки, коктейлом і обідом з мистецькою програмою. Цього року такого відзначення удостоїлися Сестри Служебниці, організація, що виводить свій початок зі села Жужель 89 літ тому. То дішній митрополит, а відтак кардинал Сильвестер Сембратович потребував помічників для церкви, які вміють боротися з бідою, що вміють творити захоронки, дошкілля, що мають серце для дітей, до яких діти горнуться, а вони їх пригортають.

Біля міста Сокаля над Бугом постала така організація Сестер Служебниць для служби, як вказує назва. І від ріки Бугу Сестри спромоглися створити в Україні сітку станиць для тієї служби. У поході на захід вони перейшли Европу, в якій лишили сліди своєї праці, і на поклик другого митрополита Богачевського з Филадельфії вислали авангард Сестер допомагати американській Україні. Коли зайшла потреба, Сестри Служебниці готові були на кожне мучеництво; вони прийшли аж до берегів ріки Амазонки в Бразилії і на її „дощевий ліс". Це у кількох словах історія українських жінок з такою гарною епопеєю.

На тему праці Сестер Служебниць говорив о. монс. Ярослав Свищук редактор „Нової Зорі". Промовляли ще о.Ковальчик і Омелян Плешкевич та Степан Куропась, обидва відзначені в минулому, як Людина Року і Голова Родини Року.

У мистецькій програмі виступили юні танцюристи при парохії церкви св. Йосифа, а скрипкове соло мала молоденька Катя Бенінато. Танцюристів вишколила Ненсі Бартон, а Оля Дворянин була модератором.

Презентацію відзначень перевели члени комітету Теодор Штим і Іван Савчин. Привіт учасникам імпрези і двом присутнім Сестрам Служебницям і зложили по-українськи і по-англійськи Михайло Скочиляс і Дениса Бартон.

На імпрезу прибув з Канади о. Курило, ЧСВВ, де Сестри мають велику історію діяльности.

На закінчення Сестра Стефанія Сіма мала добре приготований доклад англійською мовою про діяльність цієї заслуженої організації. Присутні стояли в черзі, щоб привітати її та зложити Дар Любови.

Тостмайстром імпрези був парох катедри св. о.Николая о. Петро Леськів, неперевершений „Ем-Сі", який обома мовами з гумором, дотепами, а як треба, то й поважно проводив вечором і бенкетом.

Імпрезу відкрив присутній голова комітету Рудольф Преслян, а закінчив молитвою парох о. Й.Шарий.

Зібрані разом відспівали многоліття Сестрам Служебницям.

Степан Куропась